

Et rop om hjelp

Cecilie Roche

«Bare» en sykepleier

Finnsnes: Bok i nord, 2022

283 s.

ISBN 9788293393283

Michael 2023; 20: 254–5.



I desember 2021 braste Ceclie Roche ut med en oppbrakt tekst på Facebook. Et rop om hjelp, kalte hun det selv. Innlegget startet med: *Jeg hiver meg på bølgen.* «Bølgen» var strømmen av varsler og fortvilte utspill fra utslitte sykepleiere, fra engasjerte og dedikerte ansatte som mister håpet i en stadig mer hektisk hverdag, hvor de opplever seg slitt i fra alle kanter. Flere foreslo at Roche burde skrive bok. Som foreslått, så gjort. Et snaut år senere hadde hun forfattet en bok på nær 300 sider.

Vi følger Roches vei fra Finnsnes, via sykepleierutdanning i Tromsø, til hennes første arbeidserfaringer på hjertemedisinsk avdeling ved Universitetssykehuset Nord-Norge, videre til barneintensiv og barneavdelingen ved samme sykehus og til slutt ved barneavdelingen ved Rikshospitalet. Underveis får vi del i ferieopplevelser, studieopphold i flyktningleir i Libanon, kjærestens kreftsykdom og barnefødsler. Det gjøres stadige avstikkere i ulike retninger. Pasienthistorier flettes sammen med betraktninger om politikk og prioriteringer, om solidaritet, engasjement og galgenhumor, og om historie og samfunnsforhold. Dette er en bok som sprudler i mange og ulike retninger. Tilnærmingen gjenspei-

ler Roches engasjerte og uredde natur. Ingen utfordring skal være uprøvd, og det meste kan løses og fikses. Likevel roper hun altså om hjelp.

Boka gir en fargerik og underholdende skildring av sykepleiernes mange og ulike oppgaver, alt fra faglige prosedyrer til å lappe sammen gammel julepynt. Sykepleiere må ta ansvar for og løse det meste – *fordi vi er der*. Roche beskriver godt hvor verdifull MacGyver-egenskaper er i yrket, og hvordan sykepleierne forventes å skulle lime helsetjenestene sammen – en ytelse langt utover det som kan rommes i en arbeidsbeskrivelse. Og det er vel i denne rollen at stadig flere opplever at de ikke strekker til, for hvem er det som slutter, ifølge Roche? *De som stiller opp gang på gang og gir det lille ekstra...Ikke fordi de er lei, ikke fordi de synes de har for lav lønn, ikke fordi de ikke liker jobben sin, men fordi de ikke greier det mer.*

Både tilnærming og tekst framstår som ganske umiddelbar og smått hektisk. Roche uttrykker seg i en muntlig og lett stil som bringer nærhet, men også er urolig. De mange sidesporene er ikke uinteressante, men skaper en vandring mellom ulike scener som kan oppleves forstyrrende. Jeg blir sittende med en opplevelse av at Roche rastløst skifter oppmerksomhet mellom alt hun ønsker å favne over i teksten, som en refleksjon av hennes opplevelser på arbeidsplassen.

Roches gyve-på-natur er imponerende på mange vis. Men boka hadde fortjent en modning og en annen oppfølging fra forlaget. Etter mitt skjønn bærer den litt for mye preg av en facebook-sjargong. Forfatteren har mye å berette, men samlet kan det oppfattes i overkant overveldende og ustrukturert. Det er synd, for Roche har mange viktige poeng. Men de drukner eller svekkes ved mange gjenbesøk og gjentakelser. Boka gir likevel et godt innblikk i sykepleiernes utfordrende og utmattende hverdag. I tillegg kan leseren glede seg over et lass med varme og inspirerende pasientmøter.

Christian Grimsgaard
christiangrimsgaard@gmail.com

Christian Grimsgaard er overlege ved Ortopedisk avdeling, Oslo universitets-sykehus og konserntillitsvalgt for Akademikerne i Helse sør-øst.